EL MALDÀ

Una galaxia de luciérnagas

d'Aina Tur

Índex

Una galaxia de luciérnagas 3
Sinopsi 5
Fitxa artística 6
L'equip artístic 7

“No fallaba. Duraba muy poco. Pero era precioso. Y en ese instante viéndolas, me sentía viva. Era lo único que me hacía sentir algo. Solo una vez cada noche, cuando la pesadilla me despertaba, las iba a despertar a ellas. Y cuando se apagaban, miraba hacia el cielo y contemplaba las estrellas. Con nostalgia. Como si me tocara estar allí. En el firmamento. Muerta.”

Una galaxia de luciérnagas és...

... un monòleg de petit format adaptable tant a espais no convencionals com a teatres de dimensions diverses.

... un text autoficcional que parteix d'una experiència violenta que va viure l'autora a un país llatinoamericà l'estiu del 1998.

... una proposta que interpel·la l'espectador perquè planteja un dilema moral: trobar-se davant la disjuntiva de donar el consentiment per matar uns joves assassins.

... un espectacle interessant per a públic jove, per a instituts: la protagonista és una jove de 21 anys que viu en primera persona els privilegis que suposa haver nascut a un país ric, a Europa.

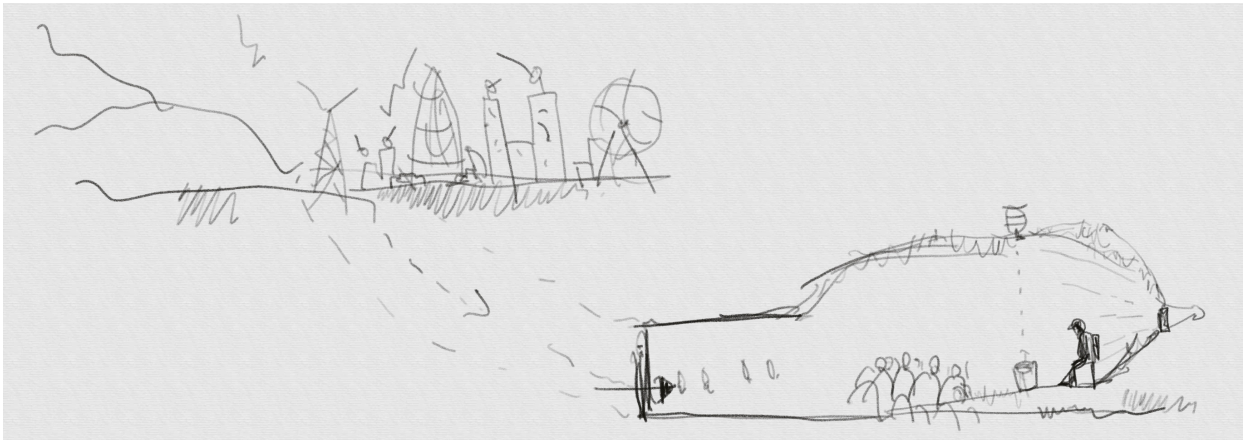

L'experiència violenta que va viure l'autora i directora durant una estada a Llatinoamèrica pren la forma d'un monòleg dedicat a tothom qui viu en aquelles zones del món on no hi arriba la justícia, on una mort val tant poc com una vida.

El juliol del 1998, quan tenia 21 anys, Aina Tur era a Llatinoamèrica participant en un projecte de cooperació internacional amb altres ciutadans espanyols quan van patir un assalt a mà armada. Aquella experiència va transformar la vida de l'autora, tant per la duresa de la situació que va viure, com per les seves conseqüències. Uns dies més tard, van poder constatar que la procedència europea de quatre de les víctimes havia desfermat uns mecanismes que mai no s'haurien activat per cap habitant del país on es trobaven. El que va succeir va marcar la vida de l'autora i, possiblement, les de la resta de cooperants que l'acompanyaven en aquella circumstància. Vint anys més tard, aquella experiència s'ha transformat en el monòleg teatral que ara arriba a escena i que no únicament sublima una experiència traumàtica que fa reviure la trobada entre víctimes i botxins. Sinó que també, posa el focus en el privilegi que suposa haver nascut en un país ric i en com l'ètica, la moral i la justícia es manifesten a la perifèria del sistema.

Porta a l'escenari aquests fets traumàtics una jove dramaturga i directora, però també pedagoga i impulsora de projectes escènics i culturals que va néixer a Menorca el 1976. Ha publicat teatre, assaig i narrativa, ha estrenat sis textos teatrals: Addiccions, Evolució (Ed. Primer Acto) o Dimecres (Ed. Govern Balear), entre d'altres, que s'han vist en espais com la Sala Beckett, la Cuarta Pared o el Palau de la Música. Avui, és responsable de Programació a la Sala Beckett i forma part del Consejo Asesor del Centro Dramático Nacional.

Una coproducció del Grec 2020 Festival de Barcelona, El Maldà, FiraTàrrega, Teatre Principal de Palma i Teatre Principal de Maó.

Amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Sinopsi

Todos tenemos una historia silenciada, que nos molesta, nos incomoda. Un suceso que tuvo lugar y que, si hubiésemos podido elegir, no habría ocurrido. Pero ocurrió. Y existimos en ese instante. Sin escapatoria.

Una galaxia de luciérnagas parte de una experiencia personal. De un hecho violento, un asalto. Y de sus consecuencias. De la aceptación. Porque el recuerdo permanece. Intacto. Esperando la grieta, la escapatoria. La fabulación.

Desde que ocurrió, se han oído millones de versiones. En casi todas, se han obviado algunos nombres propios y ciertas localizaciones. Por motivos de seguridad. Y es que, a veces, cuanto más amplio es el alcance de tu privilegio, más desearías no haber existido. Que ese momento fuese una pesadilla, solo eso. Una pesadilla. Pero, sobre todo, lo que más detestas, es esa silla de la que no te puedes levantar.

Ya se lo he dicho. No puedo despegar el culo de esta silla. Los mangos van cayendo y, yo, no me los puedo comer.

Fitxa artística

Autoria i direcció: **Aina Tur**
Interpretació: **Anna Alarcón**
Escenografia i il·luminació: **Marc Salicrú**
Vestuari: **Mireia Costa**
Espai sonor i composició musical: **Jaume Manresa**
Moviment i ajudantia de direcció: **Carla Tovias**
Fotografia i vídeo: **Kenneth Santos**
Comunicació: **Ester Cánovas**
Premsa: **Anna Aurich – La Còsmica**
Direcció tècnica: **Maria Martín**
Assistent de producció: **Montse Farrarons**
Producció executiva: **Marina Marcos – El Maldà**

Agraïments: **a la Sala Beckett, a La Escocesa, a l'Àlex, a l'Iván, a la Pastora, a la Natàlia i al Dallas, per ser-hi.**

Una coproducció del Grec 2020 Festival de Barcelona, El Maldà, FiraTàrrega, Teatre Principal de Palma i Teatre Principal de Maó.

Amb el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

L'equip artístic

Aina Tur

Autora i directora

Directora, dramaturga, pedagoga i impulsora de projectes escènics i culturals. Ha desenvolupat la seva carrera professional fonamentalment a Barcelona, encara que també ha estat present a l'escena de les Illes Balears, Madrid, França i Alemanya.

Actualment és la responsable de Programació a la Sala Beckett i membre del Consejo Asesor del Centro Dramático Nacional.

És autora de diversos textos teatrals: *Addiccions, Evolució/ Evolución* publicat a la Col·lecció Teatro de Papel (Primer Acto), *Dimecres* publicat a la Col·lecció Paraula de Dramaturg (Govern Balear), *Pròxima estació: Vivaldi, Badomies, Obaga i Trob que l'hauré de llegir.* Els seus textos s'han programat a La Cuarta Paret, la Sala Beckett, al Palau de la Música, al Teatre Principal de Maó, entre d'altres.

S'estrena al món de l'assaig amb *La glosa menorquina* (anàlisi contemporània del glosat i els glosadors) editat a la col·lecció Quaderns de Folklore. Ha col·laborat amb el suplement Culturalia escrivint relats breus sobre temes d'actualitat i amb dBalears escrivint ressenyes literàries. Ha traduït *Un tramvia anomenat desig* de Tennessee Williams i ha escrit guions per a BH audiovisual. També ha publicat el relat *El heroe de la bicicleta* a la col·lecció El Puro Cuento (Editorial Praxis, Mèxic) i *Explorem Menorca!* amb l'editorial Mediterrània, traduït al castellà i l'anglès.

En la vessant de direcció teatral ha fet d'ajudant de direcció Nola Rae, Josep Maria Miró, Ester Nadal, Juan Carlos Martel i Toni Casares treballant al teatre Tantaranta, la Sala Muntaner, la Sala Beckett, el Teatre Lliure i el Teatre Nacional de Catalunya. Ha dirigit *Nus* de Joan Casas i *Fly me to the moon*, entre d'altres. Com a pedagoga ha estat professora de Xamfrà, assessora pedagògica de Trivium. I també professora de teatre i d'escriptura creativa al Cercle Artístic de Ciutadella.

Va estudiar Farmàcia a la Universitat de Barcelona, Enginyeria Agrònoma a la Universitat Politècnica de Catalunya, interpretació al Col·legi de Teatre de Barcelona, dramatúrgia a l'Obrador de la Sala Beckett i el Curs Superior en Gestió de Projectes a la Universitat de Deusto. Actualment estudia el grau en Llengua i Literatura Catalanes a la Universitat Oberta de Catalunya.

Anna Alarcón

Actriu

Graduada en interpretació, veu i cos al Col·legi de Teatre de Barcelona, ha completat la seva formació seguint múltiples cursos amb professors com Javier Daulte, Javier Galitó Cava, Mercè Boronat, Jordi Prat i Coll, Luis de la Madrid, Antonio Chavarrías, Brian Yuzna, Judith Colell, Manuel Lillo, Txiqui Berraondo, Anna Frenkel, Alejandro Maci, Lisa Akison, Esther Momblant i Christian Atanasiu.

En teatre se l'ha pogut veure a *In wonderland* d'Alicia Gorina (Festival Grec 2019), *Només una vegada* de Marta Buchaca (Festival Grec i TNC, 2018), *Esmorza amb mi* d'Iván Morales (Sala Beckett, 2018), *Psicosi de les 4.48* de Sarah Kane (dir. Moisés Maicas. Teatre La Seca Espai Brossa, 2015-18), *Els tres aniversaris* de Rebekka Kricheldorf (dir. Jordi Prat i Coll. Teatre Villaroel. 2017), *La fortuna de Slvia* de Josep Maria de Sagarra (dir. Jordi Prat i Coll. TNC. 2016), *Poder-Potere-Power* (dir. Marta Buchaca, Marco Calvani i Neil LaBute. Sala Beckett. 2016), *Prendre partit* de Ronald Harwood (dir. Josep Maria Pou. Teatre Goya, 2014-15), *El tiempo inmóvil* d'Alejo Levis. Monòleg (dir. Alejo Levis i Sílvia Delagneau. Estrenada al Festival Fringe Madrid, 2013), *Sé de un lugar* d'Iván Morales (Premi Butaca a la millor obra de petit format. Premi Time Out a la millor obra de creació. 2011-13), *Litus* de Marta Buchaca (Sala Flyhard, 2012), *Imatges gelades* de Kristian Smeds (dir. Alicia Gorina, 2011-13), *Huis clos* de Jean Paul Sartre (dir. Raimon Molins, 2011), *Home-natja* de Jordi Oriol (2010), *L'armari en el mar* de Brossa (dir. Jordi Prat i Coll, 2010), *Girafes* de Pau Miró (Festival Grec 2009), *Lleons* de Pau Miró (2009), *Búfals* de Pau Miró (2008-09), *Puputyttö* de Saara Turunen (dir. Alicia Gorina. 2008), *Hedda Gabler* de Henrik Ibsen (dir. Pau Carrió. 2008), *Passat el riu* de Joe di Pietro (dir. Oriol Broggi. 2007- 08), *En conserva* de Marta Buchaca (dir. Marta Buchaca. 2007), *Somriure d'elefant* de Pau Mir (Festival Grec 2006), *Ningú pensa dir res* de Josep Maria Miró (2005-06), *Happy hour* de Pau Miró, adaptació de *L'oncle Vània* de Txèhhov (2004-05), *Somni d'una nit d'estiu* de William Shakespeare (dir. Pitus Fernández. 2002), *Tot esperant l'estrena* de Josep M. Diéguez (2002) i *Misteris* (dir. Lluís Elies. 2001).

En cinema l'hem pogut veure a *A este lado del mundo* de David Trueba (2019), *L'ofrena* de Ventura Durall (2019), *La hija de un ladrón* de Belén Funes (2019), *Boi* de Jorge M. Fontana (2019), *El vent és això* de Pere Vilà (2017), *Crónica de otro confín* d'André Cruz (2012) i *Insensibles* de Juan Carlos Medina (2012), entre d'altres.

En televisió l'hem pogut veure a *Félix* (dir. Cesc Gay. Sèrie de Movistar+. 2018), *Nit i dia* (dir. Manuel Huerga. TV3. 2016-17), *La Riera* (Sèrie de TV3. Temporada 2010-15), *Pop Ràpid* (TV3, 2011), *Ull per ull* (TVmovie per TVE i TV3. Dir. Mar Tarragona. 2009) i *El cor de la ciutat* (TV3, 2007), entre d'altres.

Marc Salicrú

Escenografia i il·luminació

Inicia el seu recorregut a Can Xalant, Centre de Creació i Pensament Contemporani de Mataró, l'any 2009, on hi té estada com a artista resident fins el 2013. Posteriorment es gradua en Escenografia a l'Institut del Teatre de Barcelona, especialitzant-se en disseny d'espai i llum. Paral·lelament es forma en workshops de cinema, programació, tecnologia expressiva i control d'audiovisuals a Hangar, Telenoika i ESCAC.

Músic, membre de The Free Fall Band amb qui llença, des del 2010, els LPs *Elephants Never Forget* i *Múnster Sights* i l'EP *Songs Our Days Pass Along*. Toquen en Festivals com el Primavera Sound, Indietracks (Nottingham), Jazzaldia de Donosti, BAM, LOW FEST (Benidorm) o Sound Isidro (Madrid). Creen l'espectacle de versions pel debut d'Amaia Romero (Teatro Real, Madrid 2018).

És co-fundador del Col·lectiu VVAA, amb qui ha creat els espectacles i ha dissenyat l'espai i la llum de *Like si lloras* (Sala Beckett 2016, Volksbühne P14 Berlin 2017, dins del projecte de laboratori ELS MALNASCUTS) i *Wohnwagen* (La Seca- Espai Brossa 2016, Teatro Español 2017) on també en co-firma la dramatúrgia i amb el qual guanyen el Premi BBVA de teatre 2018, així com també crea i dirigeix col·lectivament l'últim espectacle, *This is real love*, (Sala Beckett 2019 i Teatre Lliure de Gràcia, 2019).
Dirigeix conjuntament amb Anna Serrano i Elena Martín, l'espectacle *Pool (No water)* de Mark Ravenhill (FiraTàrrega17, Sala Beckett 2018) i en dissenya l'espai i la il·luminació, amb la companyia Íntims Produccions, amb qui col·labora habitualment.

Algun dels seus últims treballs han sigut l'Escenografia dels Premios Goya 2020 (Málaga 2020), o les il·luminacións pels espectacles *Europa Bull* de Jordi Oriol (TNC 2019), o *El Chico de la última fila* de Juan Mayorga (dir. Andrés Lima. Sala Beckett 2019).

Com a escenògraf ha treballat amb directors com Iván Morales en els espectacles *La Partida d'Escacs* d'Stefan Zweig (Teatre Romea, 2019), *La Calavera de Connemara* de Martin McDonagh (Sala Villarroel, 2017. Nominat a Premi de la Crítica 2018 i Premis Butaca 2018 a Millor espai escénic), *Wasted* de Kate Tempest amb Íntims Produccions (FiraTàrrega15 – Naves Matadero Madrid 2016) i *Esmorza amb Mi (*Sala Beckett 2018), amb Ferran Dordal a *El Rugit de la Via Lactia* i *paradís inundar* (Sala Beckett 2018 i 2019), amb Daniel Anglès als musicals *RENT* (2016) i Fun Home (Barcelona, 2018, Nominat a Premi de la Crítica 2019 a millor escenografia), amb Àngel Llàcer a *Un Cop L'any* (Teatre Poliorama 2017, Teatro Marquina, Madrid 2018), amb Toni Casares a *Eva i Adela* de Mercè Sarrias (Sala Beckett 2017), amb Àlex Mañas a *Amanda T* (Sala Atrium 2016, TNC 2019), amb Joel Joan, Joan Maria Segura o Anna Llopart en diversos espectacles.

Com a il·luminador ha dissenyat, entre d'altres, *El Chico de la Última Fila* de Juan Mayora i dirigit per Andrés Lima (Sala Beckett, 2019), *La Partida d'Escacs* d'Stefan Zweig, dirigit per Iván Morales (Teatre Romea 2019), *EUROPA BULL* de Jordi Oriol (TNC i TA, 2019), *Paradís inundar* de Thomas Köck, (dir. Ferran Dordal. Sala Beckett, 2019), *Blues* de Sergi Pompermayer (dir. Norbert Martínez. Sala Beckett, 2018), *Sacrifici* de Pompermayer (Sala Villarroel, 2017), *You Say Tomato* de Joan Yago (dir. Joan Maria Segura. Sala Muntaner, 2015), *cabaretA* de Maria Molins i Bàrbara Granados (Espai Lliure de Montuïc, 2018), *Silence* de Nico Jongen (Sala Hiroshima 2018), *Soliloquejar amb algú* escrit i dirigit per Roger Torns (La Seca-Espai Brossa 2015), *Amanda T* dir. Àlex Mañas (Sala Atrium 2016, TNC 2019) o *Un cop L'any* (dir. Àngel Llàcer. Teatre Poliorama, 2017. Teatro Marquina Madrid, 2018).

Mireia Costa

Vestuari

Graduada en disseny d'interiors per l'Escola Elisava, realitza diversos cursos de fotografia, disseny de vestuari, costura i serigrafia.

Ha realitzat l'assessoria i la confecció de la col·lecció de Moda per a Biel Mercadal (2019), el disseny i creació vestuari de la visita teatralitzada al Museu de Menorca (2019), va ser la cap de vestuari òpera *Ernani* (dir. Giorgia Guerra. Fundació d'amics de l'òpera de Menorca. Teatre Principal, 2019), va crear el vestuari i complements d'*Els Foners de Menorca* per Tarraco Viva, va realitzar la direcció d'Art en el festival Brunch Menorca per Campi qui pigui (2015-2018), la direcció d'art i estilisme imatge cartell *Jungle Brunch* amb Campi qui pugui i Kenneth Santos (2018), la direcció d'art i estilisme de la imatge cartell *Plàstik Brunch* amb Campi qui pugui i Kenneth Santos (2018), l'estilisme pel vídeo de Nadal del Museu de Menorca (2018), va ser cap de vestuari opera *Rigoletto* (dir. Massimo Gasparon. Fundació d'amics de l'òpera de Menorca. Teatre Principal, 2018), va col·labor amb la confecció de vestuari per l'escola de Dansa Ute al festival de dansa (Teatre principal Maó, 2018), va dissenyar i crear el vestuari històric sala familiar (Museu de Menorca, 2018), va ser assistent de vestuari de *Óyeme con los ojos* de Maria Pages (Principal de Maó, 2018), la creació del personatge de Pasqual Calbó, Eulalia Poly (Museu de Menorca, 2017), va ser cap de vestuari de l'Òpera *Lucia de Lammermmor* (dir. Stefano Mazzonis di Pralafera. Teatre Principal de Maó, 2017) i cap de vestuari a l'obra *Na Patarrà* amb cor illa de Menorca (dir. Aina Tur i Antoni Pons, 2015), entre d'altres.

Per a cinema i televisió ha creat el vestuari del llargmetratge Puzzled Love (dir. Javier Sanz. ESCAC, 2010), del curtmetratge Desvisteme (dir. Javier Sanz. ESCAC, 2010) i del curtmetratge El refugio (dir. Albert Ribas. ESCAC, 2009), entre d'altres.

Jaume Manresa

Espai sonor i composició musical

Llicenciat en Filologia Catalana.

Membre fundador de la banda de pop Antònia Font des del 1997 fins a la seva dissolució el 2013. Paral·lelament s'endinsa en el món del teatre, la dansa i el moviment. Treballa amb la Cia Mariantònia Oliver com a intèrpret, músic i ajudant de direcció. A partir del 2014 entra a l'equip artístic d'Andrés Lima encarregant-se de la composició musical i del disseny d'espai sonor de la majoria dels seus muntatges.

Com a músic formà part també d'Acapulco All Stars acompanyant Jaume Sisa, i actualment segueix tocant amb Joan Miquel Oliver.

És també productor musical.

Carla Tovias

Moviment i ajudantia de direcció

Estudia interpretació a l'escola Estudis Berty Tovias on s'especialitza en la pedagogia de Jacques Lecoq. En aquesta escola neix la seva passió pel moviment. Complementa els seus estudis professionals buscant una formació constant, àmplia i multidisciplinar rebent classes d'interpretació d'Isaac Alcayde, Oriol Broggi, Clara Segura i Guillem Albà, entre d'altres.

Estudia dansa contemporània des del 2014 fins a l'actualitat a escoles com Varium, Area o NunArt o amb companyies com Mal Pelo o Los Corderos. També ha experimentat les arts circenses a l'escola Rogelio Rivel on hi ha practicat acrobàcia, verticals i acrodansa.

Des de l'any 2012 ha format part de diferents companyies teatrals: La Bitácora Teatro dirigida per Felipe Cabezas; fins el 2018 ha estat membre de Teatre Tot Terreny dirigida per Quimet Pla i Núria Solina en la que ha participat com a intèrpret en diferents espectacles: *El General Bum Bum; Roda, roda... poesia; Colors; Els Pirolaires i Odisseus*. Del 2013 al 2019 ha sigut membre de Teatracció dirigida per Ángel Bonora on es desenvolupa en el teatre d'intervenció social per a joves en l'àmbit educatiu amb les següents obres: *Que sí, vida!; Nyam, nyam; Ja n'hi ha prou; Dona igual i No em ratllis*. Des del 2017 s'està especialitzant en posar la mirada en el gest i el moviment de la creació escènica i participa en diferents muntatges com a coreògrafa, directora de moviment i ajudant de direcció: *La mujer más fea del mundo* de la Bàrbara Mestanza i l'Ana Rujas; *El Chinabum* i *Fuck ou modern family (o todo sobre mi abuela)* de la cia. Aura Al Pou; *Así Empezó la Guerra* de la cia. Chaca del Rey; *Pocahontas o la verdadera historia de una traviesa* de la Bàrbara Mestanza; *Unheimlich* de la cia. Pelipolaca; *Instrumental* producció del Teatre Lliure; *L'Amic Retrobat* dirigida per Joan Arqué al Teatre Nacional; *Esmorza amb mi* dirigida per Iván Morales i produïda per Los Montoya.

En espectacles de dansa és ballarina a *HIPPOS* de Quim Bigas i Zum Zum Teatre que ha estat guardonada amb el Premi Moritz com a millor estrena d'arts de carrer de la Fira Tàrrega 2018.

Aquest any 2020 és companyia resident de la Sala Beckett amb The Mamzelles amb l'espectacle *Todas las Flores* de la Bàrbara Mestanza.

Contactes

Marina Marcos
Telf. 686 131 413
marina@elmalda.cat

Montse Farrarons
Telf. 629 544 301
montse@elmalda.cat

www.elmalda.cat

GREC Festival de Barcelona · El Maldà · FiraTàrrega suport a la creació · Teatre Principal · Fundació Teatre Principal de Maó